

Гавазинътъ объясни, че името на дѣтето е Христо. Той, по заповѣдь на консула, който рѣши да вземе съ себе си и да възпита това дѣте, повика майка му и се почнаха прѣговоритѣ. Цѣлъ часъ се продължаваха увѣщанията. Дойде и кмета, дойдоха и други селяни; почнаха и тѣ да придумватъ родителитѣ и най-сетнѣ съ черпня, съ сълзи убѣдиха ги да дадатъ чедото си на консула, „да се изучи, да стане човѣкъ, та да видятъ и тѣ спокойствие на стари години“.

Седна консултътъ въ файтона, намѣсти при себе си малкото селянче, зави го съ единъ шалъ; трепнаха конетѣ, дръннаха звънцитѣ и въ единъ облакъ прахъ изчезнаха пжтницитѣ. . . .

Консултътъ не прати Христа веднага въ странство, защото не искаше да го отрѣгне отъ родната му земя, а го остави цѣли петъ години въ българско училище. Отъ врѣме на врѣме той го караше да пише на родителитѣ си, а заедно съ писмата притуряше и по нѣщо армаганецъ.

Като свърши българското училище, Христо замина да слѣдва науката въ странство. Настаниха го въ единъ пансионъ и го зачислиха въ гимназията. Облѣче Христо красива униформа съ златни копчета, фотографира се и изпрати боядисанъ портретъ на родителитѣ си. То бѣше радостъ, то бѣше гордостъ за тия бѣдни селяни да гледатъ, да цалуватъ този портретъ, да го сочатъ на който мине-замине. . .

Христо се подписваше изпърво на писмата си: „Вашъ покоренъ синъ — Христо“ и описваше на дълго и нашироко живота си въ пансиона. Сетнѣ почна да пише по-кжси и по-сухи писма съ подписъ: „Вашъ синъ — Христофоръ“. Още по-сетнѣ